

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **M. D.**, proti odporcom
1/ Š. K.,
2/ M. K., **3/ J. K.**, synovi **A.**, **4/ P. C.**, rodenej **K.**, zastúpenej opatrovníčkou **E. G.G.**,
zastúpená advokátom **JUDr. P. K.**, **5/ Š. C.**, **6/ M. K.**, všetci bytom na neznámom mieste,
zastúpení opatrovníčkou **A. K.**, súdnou tajomníčkou Okresného súdu v Čadci, **o určenie
vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde v Čadci
pod sp. zn. 8 C 55/2008, o mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej
republiky, proti rozsudku Okresného súdu v Čadci z 11. decembra 2008, č. k. 8 C 55/2008-33,
v spojení s opravným uznesením z 3. júna 2009, č. k. 8 C 55/2008-44 a opravným uznesením
zo 14. mája 2009, č. k. 8 C 55/2008-45, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa
z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd v Čadci rozsudkom z 11. decembra 2008, č.k. 8 C 55/2008-33 v spojení
s opravným uznesením z 3. júna 2009, č.k. 8 C 55/2008-44 a opravným uznesením
zo 14. mája 2009, č.k. 8 C 55/2008-45 určil, že navrhovateľ je vlastníkom tej časti parcely
pkn. č. X., zapísanej v pozemkovoknižnej vložke X. katastrálneho územia N., ktorá je totožná
s parcelami zapísanými na Správe katastra Č. ako X. – zastavaná plocha o výmere 601 m²
a X. – záhrada o výmere 586 m², katastrálneho územia N.. Svoje rozhodnutie vo veci samej
právne posúdil podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 80 písm. c/ O.s.p., keď mal
v konaní za preukázané, že navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k nehnuteľnostiam vydržaním,
nakoľko ich nerušene užíva na základe darovacej zmluvy uzavretej s **M. M.** od roku 1992.
Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že na základe dávnej dohody spoluvlastníkov,

nehnutelnosť, ktorá je predmetom sporu (dom a pozemky pod domom) patrila výlučne J. K. M. po smrti ktorého ju na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Čadci, sp.zn. D 785/75 užíval M. M. (syn J. K.) a ktorý ju neplatnou darovacou zmluvou uzavretou dňa 15. júla 1992 daroval navrhovateľovi. Naliehavý právny záujem na danej určovacej žalobe navrhovateľ preukázal potrebou zosúladiť skutočný stav so stavom právnym. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal z dôvodu, že si navrhovateľ právo na náhradu trov konania neuplatnil.

Na základe podnetu P. K. (odporkyňa 4/), zastúpenej opatrovníčkou E. G. podal proti rozsudku súdu prvého stupňa mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky z dôvodu, že napadnutým rozhodnutím bol porušený zákon a ochranu práv a zákonom chránených záujmov nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Navrhol prvostupňový rozsudok zmeniť a návrh navrhovateľa zamietnuť. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Podľa mimoriadneho dovolateľa navrhovateľ v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bolo jeho návrhu vyhovené, neodstraňuje právne neisté postavenie navrhovateľa a spornosť vzťahu účastníkov a zároveň sa napadnutým rozhodnutím nepredchádza vzniku ďalších sporov. Poukázal na skutočnosť, že podľa výpisu z pozemkovoknižnej vložky č. X. vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam svedčilo siedmim osobám, odporcom 1/ až 6/ a J. K. (J. K. M.) a dôkazom o vlastníckom práve k týmto nehnuteľnostiam je rozhodnutie Štátneho notárstva v Čadci z 1. decembra 1975, sp.zn. D 785/75, na základe ktorého bol bez ďalšieho vysvetlenia do pozostalosti po zosnulom J. K. M. zaradený rodinný dom č. X. so stavebným pozemkom a 1,40 ha poľnohospodárskej pôdy. Nadobúdateľom tohto dedičstva sa stal syn poručiteľa M. M., bez povinnosti výplaty ustupujúcim dedičom, ktorý darovacou zmluvou z 15. júla 1992 uvedené nehnuteľnosti daroval navrhovateľovi. Predmetná darovacia zmluva je však neplatná, nakoľko podľa vtedy platných právnych predpisov nebola zaregistrovaná štátnym notárstvom a preto je nepochybné, že nakoľko návrh navrhovateľa, domáhajúceho sa určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam proti M. M. ako právnemu nástupcovi J. K. nesmeroval, nemá navrhovateľ naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že ho navrhuje zamietnuť z dôvodu, že súd prvého stupňa riadne vo veci zistil skutkový stav a vec i správne právne posúdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.) na dovolacom súde v lehote jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu (§ 243g O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré môže napadnúť týmto opravným prostriedkom, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je opodstatnené.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e ak, a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Predmetné mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že rozhodnutie okresného súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci, ktoré je dôvodom dovolania, môže spočívať v tom, že súd vec posúdil podľa nesprávneho právneho predpisu, alebo že správne použitý právny predpis nesprávne vyložil, prípadne ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.) je posúdiť, či súd (prvostupňový alebo odvolací) na zistený skutkový stav použil správnu právnu normu a či ju správne interpretoval. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým dovolacím dôvodom vtedy, ak bolo rozhodujúce pre rozhodnutie súdu, t.j. ak na takomto právnom posúdení napadnuté rozhodnutie spočíva.

Mimoriadny dovolateľ vo svojom dovolaní namieta, že navrhovateľ nemá naliehavý právny záujem na danej určovacej žalobe z dôvodu nesprávne určeného okruhu účastníkov konania na strane odporcov. Dovolací súd, vychádzajúc zo zásady viazanosti dovolacími dôvodmi, sa zaoberal preto najskôr riešením otázky naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na určovacej žalobe a s ňou súvisiacim okruhom účastníkov konania, ktorých na strane odporcov vo svojom žalobnom návrhu označil navrhovateľ, t.j. otázkou, či sú navrhovateľom označení odporcovia zúčastnení právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v danom konaní ide.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa svojim návrhom domáhal určenia vlastníctva k tej časti parcely zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. X. ako parcela číslo X., nachádzajúcej sa v katastrálnom území N., ktorá je totožná s parcelami vedenými Správou katastra Č. na Evidenčnom liste č. X., ako parcela č. X. o výmere 601m² - zastavaná plocha a nádvorie a parcelou č. X. – záhrada o výmere 586m², nachádzajúcich sa v katastrálnom území N.. Z výpisu z pozemkovej knihy č. X. vyplýva, že ako spoluvlastníci parcely č. X. sú zapísaní odporcovia 1/ (pod B1), odporkyňa 2/ (pod B4), odporca 3/ (pod B 5), odporkyňa 4/ (pod B 8), odporca 5/ (pod B 9), odporkyňa 6/ (pod B 10). Pod B/ Vlastníctvo bod 3 je zapísaný aj J. K., používajúci meno J. K. M., otec odporkyne 4/, ktorý dňa 4. augusta 1975 zomrel a na základe Rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva v Čadci z 11. decembra 1975, sp.zn. D 785/75 dedičstvo po poručiťovi, rodinný dom č. X. so stavebným pozemkom v N., hospodársku budovu a poľnohospodársku pôdu o výmere 1,40 ha, nadobudol jeho syn M. M., nar. X., bez povinnosti výplaty ustupujúcim dedičom (dcére poručiťa – odporkyni 4/).

Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci ide nepochybne o žalobu o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je.

Ak má byť žaloba o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je úspešná, musia byť z procesného hľadiska splnené dve podmienky: po prvé, účastníci konania musia

mať vecnú legitímáciu a po druhé, navrhovateľ musí mať na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Určovacie žaloby podľa § 80 písm. c/ O.s.p. majú v zásade len preventívnu funkciu a smerujú k tomu, aby sa porušeniu práva v budúcnosti predišlo. Z tohto dôvodu žaloba na určenie nie je spravidla opodstatnená tam, kde je možné domáhať sa ochrany žalobou (návrhom) o splnenie povinnosti podľa ustanovenia § 80 písm. b/ O.s.p. (porovnaj napr. R 17/1972).

Vecná legitímácia (aktívna či pasívna) je stav vyplývajúci z hmotného práva. To znamená, že účastník konania je nositeľom práva, resp. povinností, o ktoré v súdnom konaní ide a je jedným z predpokladov úspešnosti žaloby na určenie. Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, má predovšetkým ten, kto je zúčastnený právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Treba zdôrazniť, že vecná legitímácia (ako aj naliehavý právny záujem na strane navrhovateľa) musí existovať v čase vyhlásenia rozsudku (§ 154 ods. 1 O.s.p.). Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacieho návrhu. Naliehavý právny záujem súd preto skúma v každom štádiu konania a to z úradnej povinnosti. Bez doloženej existencie takéhoto záujmu musí súd návrh podľa § 80 písm. c/ O.s.p. zamietnuť (ako neprípustný). Ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie návrhu; preto súd po zaujatí záveru, že určovací návrh podľa § 80 písm. c/ O.s.p. nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení procesne prípustným nástrojom na ochranu práva, zamietne takýto návrh bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

Základnou podmienkou dôvodnosti a teda východiskom prípadnej úspešnosti určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O.s.p. je teda existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Rozumie sa tým právny záujem navrhovateľa. Právny záujem navrhovateľa musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre navrhovateľa to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočností, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi: odporcom je popieraná existencia (neexistencia) práva, resp. právneho pomeru navrhovateľa, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný (existencia aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi

účastníkmi); jestvuje ohrozenie práva či právneho vzťahu a toto ohrozenie nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom.

Naliehavý právny záujem sa viaže k žalobe, resp. k otázke, či určovacia žaloba môže byť spôsobilým procesným nástrojom ochrany práva, zatiaľ čo identifikácia rozhodného hmotnoprávneho vzťahu, o ktorého (preventívne) určenie z dôvodu potreby ochrany navrhovateľa (dopadu na jeho majetkovú sféru) ide, vystihuje v spore otázku aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie. O splnení podmienky naliehavého právneho záujmu je možné však uvažovať iba v prípade, ak bude výrok súdneho rozhodnutia spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzeného vzťahu, čo logicky predpokladá, že bude záväzný pre všetky jeho subjekty. Tak tomu môže byť zásadne iba vtedy, ak všetky tieto subjekty budú aj účastníkmi príslušného súdneho konania, keďže výrok právoplatného rozsudku, ak nejde o rozsudok o osobnom stave, je záväzný (§ 159 ods. 2 O.s.p.) iba pre účastníkov konania. Z toho vyplýva, že žaloba o určenie vlastníctva, ktorá smeruje naopak proti subjektu, ktorý v katastri nehnuteľností ako vlastníč zapísaný nie je, z týchto záverov úspešný argument na preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení čerpať nemôže.

Ako už dovolací súd uviedol vyššie, tzv. vecná legitímácia účastníka (aktívna alebo pasívna) predstavuje hmotno-právny vzťah účastníka k prejednávanej veci. Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, má predovšetkým ten, kto je zúčastnený právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide.

Pre posúdenie dôvodnosti a naliehavosti právneho záujmu na danej žalobe, bolo preto rozhodujúce skutkové zistenie, či konkrétna nehnuteľnosť, ku ktorej určenia vlastníckeho práva sa navrhovateľ domáha, bola v čase rozhodovania súdu prvého stupňa vo vlastníctve (spoluvlastníctve) osôb, od ktorých navrhovateľ odvodzoval svoje nároky (t.j. vo vlastníctve odporcov 1/ až 6/). Z odôvodnenia mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že súd prvého stupňa otázku vecnej pasívnej legitímácie odporcov 1/ až 6/ vôbec právne neposudzoval. Dovolací súd sa preto s námietkami uvedenými v mimoriadnom dovolaní stotožnil v celom rozsahu, keďže navrhovateľ svojim žalobným návrhom určil nesprávny okruh účastníkov, z dôvodu ktorého podmienku naliehavosti právneho záujmu na svojej určovacej žalobe (§ 80 písm. c/ O.s.p.) nesplnil.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Na tieto vady dovolací súd musí prihliadať aj v prípadoch, v ktorých ich dovolateľ výslovne nenamietal.

Z obsahu spisu vyplýva, že postup súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal vydaniu jeho uznesenia zo 16. septembra 2008, č.k. 8 C 55/2008-24, o ustanovení opatrovnícky odporcom 1/ až 6/, nebol v súlade s § 29 ods. 2 O.s.p.

Postupom súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým účastníkovi nebolo umožnené buď zúčastniť sa konania alebo realizovať ďalšie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. V zmysle uvedeného za postup súdu vedúci k odňatiu možnosti konať pred súdom treba považovať aj postup súdu, ktorý sa prieči § 29 ods. 2 O.s.p. Ak súd v rozpore s týmto ustanovením a bez splnenia zákonných podmienok z neho vyplývajúcich ustanoví účastníkovi opatrovníka a v ďalšom priebehu konania už nekoná s účastníkom, ale len s jeho opatrovníkom, odníma tým tomuto účastníkovi možnosť pred súdom konať, lebo mu znemožňuje realizáciu jeho viacerých procesných práv, predovšetkým práva, aby jeho vec bola prerokovaná na súde v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom (viď aj čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa tohto ustanovenia môže súd, pokiaľ neurobí iné opatrenia, ustanoviť opatrovníka aj účastníkovi, ktorého pobyt nie je známy, ktorému sa nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine alebo ak je doručenie písomnosti v cudzine spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami, ktorý je postihnutý duševnou poruchou, alebo ktorý nie je

schopný zrozumiteľne sa vyjadrovať. Ustanoveniu opatrovníka podľa § 29 ods. 2 O.s.p. musí vždy predchádzať dôsledné prešetrenie toho, či sú dané všetky podmienky pre daný procesný postup, pričom povinnosť zistiť, či pobyt účastníka konania je skutočne neznámy, zaťažuje súd.

Súd prvého stupňa vykonal na zistenie miesta pobytu v návrhu označených odporcov jediný úkon, a to dopyt na Obec N., z ktorej oznámenia (č. 1. 20 spisu) vyplýva, že jej nie sú známi príbuzní ani dedičia v návrhu označených odporcov.

Súd prvého stupňa následne bez ďalšieho šetrenia, vyššie označeným uznesením odporcom 1/ až 6/ ustanovil opatrovníčku (zamestnankyňu súdu). V ďalšom priebehu konania už s odporcami priamo nekonal a ako z obsahu spisu vyplýva, nekonal ani s ustanovenou opatrovníčkou, ktorá sa ani jedného pojednávania pred súdom prvého stupňa nezúčastnila.

Uvedený procesný postup okresného súdu nebol správny, keďže sa uspokojil iba s oznámením obce bez toho, aby sa bližšie zaoberal správnosťou a úplnosťou v ňom uvádzaných skutkových okolností. Spoľahol sa len na jednostranné, nepreverené informácie obce a preto zisťovanie pobytu odporcov súdom nie je možné označiť za dôkladné, keď jeho povinnosťou bolo na zistenie ich pobytu vykonať rozsiahle šetrenie a to prostredníctvom napr. MEO a CEPO, Sociálnej poisťovne, Ústrednej evidencie väzňov GR ZVJS, Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, prípadne iných registrov alebo dopytom na matriku.

Súd prvého stupňa tak rozhodol bez požadovaného stupňa istoty, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie s takými závažnými dôsledkami pre účastníka konania, aké má uznesenie o ustanovení opatrovníka v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. Dovolací súd pre úplnosť dodáva, že zákon (§ 29 ods. 2 O.s.p.) určenie zamestnanca súdu za opatrovníka účastníka konania síce výslovné nevylučuje, napriek tomu sa tento procesný postup prieči účelu, ktorý je sledovaný uvedeným zákonným ustanovením. Opatrovník je osoba, ktorá má v konaní hájiť práva a oprávnené záujmy účastníka, ktorého zastupuje. Pokiaľ má za účastníka konania konať zamestnanec súdu, ktorý vec prejednáva a rozhoduje, nemožno objektívne očakávať, že bude dostatočne razantne (proti súdu a jeho rozhodnutiu) hájiť práva zastúpeného tak, ako sa od opatrovníka požaduje, naviac, ak sa pojednávania vôbec nezúčastní.

Z týchto dôvodov rozhodnutie súdu prvého stupňa o ustanovení opatrovníka odporcom 1/ až 6/ nie je možné za daného stavu veci považovať za správne.

Ustanovením opatrovníka bez toho, aby boli splnené podmienky určené v § 29 ods. 2 O.s.p. a následné (ne)konanie súdu už len s ustanoveným opatrovníkom, vedie totiž vždy k odňatiu možnosti odporcov konať pred súdom a realizovať ich patriace procesné práva účastníka konania (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Táto procesná vada je dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Dovolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa zrušil (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 2 a 3 O.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 3 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách prvostupňového a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2011

**JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová